

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 947: Nay Dạy Rằng: “Một” Và “Khác” Đều Không Thể Chấp, Cái “Thấy” Nương Vào Đâu Để An Lập, Thế Thì Cái “Ta” Cũng Theo Đó Mà Hóa Giải

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 080)

Chuyên ngữ: Tịch Minh

【Nay dạy rằng: “Một” và “Khác” đều không thể chấp, cái “Thấy” nương vào đâu để an lập, thế thì cái “Ta” cũng theo đó mà hóa giải.】

Kỳ thực mà nói, nếu không thể thâm nhập vào nghĩa thú của kinh Kim Cang, thì công hiệu này chẳng thể đạt được. Có mấy người tụng kinh Kim Cang rồi liền khai ngộ? Có mấy người tụng kinh Kim Cang mà Tứ Tướng, Tứ Kiến liền bị phá trừ? Có, quả thật là có! Dường như từ xưa đến nay chỉ nghe nói có Lục Tổ Huệ Năng, mới có một người như vậy, trước Lục Tổ Huệ Năng chưa từng nghe nói đến, sau này dường như cũng chưa từng nghe qua.

Như vậy mới biết là khó, thế mới biết học Bát Nhã thật là khó, chẳng bằng niệm A Di Đà Phật. Người niệm A Di Đà Phật được vãng sanh, quý vị xem có bao nhiêu người! Ngay trước mắt ở Singapore, Malaysia đã có không ít người, qua đây liền biết căn tánh của chúng ta thật kém cỏi.

Kinh tuy là đem ra giảng giải, giảng ra rồi quý vị mới biết, Giáo [lý] thật quá khó, chẳng hề dễ dàng! Bày ra ngay trước mặt, mà đều chẳng biết Phật nói có ý nghĩa gì; nói ra rồi, mới hơi hơi thể hội được một chút, thật vậy, quả thực có tồn tại ý nghĩa thâm sâu đến thế, nhưng chúng ta lại hoàn toàn không có cách nào thể hội được.

Hư và Thật, Một và Khác, Không và Hữu, chúng ta vẫn không có cách nào thoát khỏi; không rót vào bên “Không” thì liền rót vào bên “Hữu”, không rót vào bên “Hư” thì liền rót vào bên “Thật”, luôn luôn mắc phải cái căn bệnh này. Dụng ý chân thật của hai đoạn kinh văn nhỏ này, chính là dạy chúng ta phải buông xả cả hai bên, cả hai bên đều không chấp trước.

Cái “kiến vọng” từ vô thủy kiếp đến nay của chúng ta — điều này trong kinh Lăng Nghiêm có giảng chính là vọng tưởng, kinh Lăng Nghiêm giảng “kiến vọng” chính là vọng tưởng mà bình thường chúng ta hay nhắc đến — như vậy mới có thể đoạn trừ được, thì vọng tưởng, phân biệt, chấp trước mới thực sự có thể bị đánh đổ hoàn toàn.